

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 372

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 20 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal	2–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
405. — Hotărâre privind acordarea de către România a unor ajutoare umanitare externe de urgență, cu titlu gratuit, pentru Republica Serbia și pentru Bosnia și Herțegovina și a asistenței internaționale, precum și pentru suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014	9–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
204. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Departamentului pentru Ape, Păduri și Piscicultură de către domnul Marius-Iulian Carabulea	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
554. — Ordin al ministrului transporturilor privind modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.681/2005 pentru aprobarea Listei standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement	12–15
706. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, pentru completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 392/2009 privind aprobarea listei cu cheltuieli eligibile pentru proiectele finanțate în cadrul Programului Operațional pentru Pescuit 2007–2013	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal, excepție ridicată din oficiu de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 5.714/118/2012 al aceleiași instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 264D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, pentru argumentele care vor fi expuse în continuare.

4. În susținerea punctului său de vedere, reprezentantul Ministerului Public relevă cele două opinii existente în doctrină cu privire la modul de interpretare și de aplicare a legii penale mai favorabile (global sau pe instituții autonome). De asemenea, face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și la jurisprudența Curții de Casație din perioada interbelică din anii 1970 și 1971. În ceea ce privește noțiunea de *lex tertia*, aceasta are în vedere acele situații prin care condițiile unui fapt juridic sunt separate de efectele aceluiși fapt juridic, nu și aplicarea unor legi diferite cu privire la instituții juridice diferite (fapte juridice diferite), dar în mod unitar cu privire la condițiile de existență ale unei instituții și efectele acelei instituții. Aplicarea legii penale mai favorabile în cadrul fiecărei instituții autonome nu contravine principiului legalității, nu este creată o *lex tertia*. *Lex tertia* apare atunci când sunt preluate condițiile de existență ale unei instituții dintr-o lege, iar efectele aceleiași instituții sunt preluate dintr-o altă lege, respectiv atunci când sunt combinate dispoziții de favoare din legi diferite în cadrul aceleiași instituții juridice.

5. În continuare, reprezentantul Ministerului Public arată că aplicarea legii penale mai favorabile raportată la instituții autonome nu contravine conceptului de *lege penală*. Codul prevede în art. 173 că prin *lege penală* se înțelege orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi organice, ordonanțe de urgență sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege. Noțiunea de dispoziție cu caracter penal avută în vedere de legiuitor are sensul de prevedere penală, iar nu de element component în structura normei juridice penale. Prevederea penală poate fi o dispoziție cu caracter penal de parte specială ce cuprinde actul de conduită interzis și sancțiunea aplicabilă pentru săvârșirea aceluși act. Prevederea penală poate fi orice dispoziție cu caracter penal dintr-o normă penală generală ce reglementează o instituție a dreptului penal, cum ar fi, de exemplu, concursul de infracțiuni, recidiva sau o

cauză care înlătură răspunderea penală. Dispozițiile cu caracter penal se pot regăsi fie în aceeași lege penală (de exemplu, Codul penal), fie pot fi cuprinse în diferite legi penale speciale. Noțiunea de lege penală nu privește în mod automat un întreg act normativ care aduce atât modificări ale limitelor de pedeapsă pentru o anumită infracțiune, cât și modificări ale altor instituții, cum ar fi concursul de infracțiuni, recidiva, măsuri de individualizare ale executării pedepsei etc. Așadar, unitatea privește dispoziția penală, iar nu întreaga lege în cuprinsul căreia se găsește acea dispoziție penală.

6. În sfârșit, se mai susține că *instituțiile autonome* sunt instituțiile al căror mecanism de aplicare funcționează separat de încadrarea juridică a faptei și/sau pedeapsă și ale căror condiții de existență sunt diferite de faptul juridic față de care sunt apreciate ca fiind autonome. Efectele instituțiilor autonome nu sunt generate de același tip de fapt juridic. Operațiunea de aplicare a acestor instituții este autonomă în cadrul evaluării legii penale mai favorabile. Instituțiile autonome presupun o etapă distinctă de aplicare, ulterioară stabilirii încadrării și/sau pedepsei, necondiționată de încadrarea într-o anumită lege penală și/sau de pedeapsa ori limitele de pedeapsă stabilite conform unei legi penale, în cazul succesiunii de legi penale în timp. Modul în care legiuitorul concepe anumite instituții — separat și necondiționat de încadrare și/sau pedeapsă — relevă caracterul autonom al acestora (de exemplu, art. 9, art. 10, art. 15, art. 17, art. 22 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal).

7. Ulterior dezbatelor, reprezentantul Ministerului Public a transmis concluzii scrise prin fax.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 27 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.714/118/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluținerea recursului în materie penală formulat împotriva unei decizii penale pronunțate la data de 8 mai 2013, deci anterior intrării în vigoare a actualului Cod penal, prin care inculpata a fost condamnată la pedepse cu închisoarea pentru comiterea, în concurs real, a două infracțiuni de înșelăciune, prevăzute de art. 215 alin. 1—3 din Codul penal din 1969, și a unei infracțiuni de fals, prevăzută de art. 291 din același Cod penal.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate Înalta Curte de Casație și Justiție susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 61 referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării, deoarece, deși dispozițiile art. 5 din Codul penal, care reglementează aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei, sunt, în sine, constituționale, apreciază că, prin modul în care sunt interpretate și aplicate în practica organelor judiciare, pot genera încălcări ale Legii fundamentale, ajungând la combinarea de prevederi mai favorabile din legi penale succesive, împrejurare de natură a conduce la crearea unei *lex tertia*. Astfel, în vechea reglementare, tratamentul sancționator pentru infracțiunea de înșelăciune era mai aspru, respectiv închisoare de la 3 la 15 ani, pe când în actualul Cod penal fapta respectivă prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) este sancționată cu închisoare de la 1 la 5 ani. Altfel spus, pornind de la

tratamentul sancționator din legea nouă, care este mai favorabil în raport cu limitele speciale de pedeapsă, în cazul aprecierii legii penale mai favorabile pe instituții autonome, termenul de prescripție specială a răspunderii penale ar fi cel din vechiul Cod penal, anterior modificării prin Legea nr. 63/2012, motiv pentru care s-ar constata împlinit la data de 13 martie 2013, în timp ce, dacă legea penală mai favorabilă ar fi aplicată în mod global, termenul de prescripție specială ar fi cel prevăzut de legea nouă, urmând să se îplinească abia la data de 13 septembrie 2015. Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție va trebui să aleagă una dintre cele două modalități de stabilire a legii penale mai favorabile, care, în funcție de opțiune, poate conduce fie la încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției speciale a răspunderii penale (pentru o faptă de înșelăciune comisă la data de 13 septembrie 2005), fie la continuarea procesului penal.

10. De asemenea, în mod similar, se pune problema și în ce privește alegerea tratamentului sancționator aplicabil pluralității de infracțiuni în forma concursului, în situația în care instanța ar îmbrățișa o opinie sau alta.

11. În susținerea sesizării se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale potrivit căreia, deși Înalta Curte de Casație și Justiție are competență exclusivă de a se pronunța asupra problemelor ce țin de interpretarea și aplicarea unitară a legii, în cazul în care un text legal poate genera interpretări diferite, Curtea Constituțională este obligată să intervină ori de câte ori asemenea interpretări aduc atingere prevederilor fundamentale, așa cum este cazul și în speța de față (a se vedea Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 și Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011). Pe de altă parte, Curtea a mai stabilit că nu se pot combina prevederi din vechea și din noua lege, deoarece s-ar ajunge la o *lex tertia*, care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, ar permite judecătorului să legifereze (a se vedea Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011).

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, prin aplicarea legii penale în timp se înțelege ansamblul de norme juridice penale prin care se reglementează aplicarea legii penale în raport cu timpul săvârșirii infracțiunii și cu timpul tragerii la răspundere penală a celor ce au săvârșit infracțiuni. Pentru determinarea legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere o serie de aspecte, determinarea nefiind un proces abstract, ci unul concret în raport direct cu fapta comisă și cu autorul ei. Așa fiind, stabilirea legii aplicabile poate fi făcută numai de către instanța de judecată, singura competentă să decidă cu privire la sensul, înțelesul și modul de aplicare a normelor criticate. Argumentele utilizate în motivarea excepției privesc tocmai aplicarea și interpretarea legii de către instanțele de judecată investite cu soluționarea unor dosare având ca obiect aplicarea legii penale mai favorabile, aspecte ce excedează controlului de constituționalitate.

14. În acest context, Avocatul Poporului face trimitere la deciziile nr. 1.470/2011 și nr. 543/2013 prin care instanța de contencios constituțional a statuat că, din perspectiva raportării la prevederile Constituției, verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. Or, până la data emiterii punctului său de vedere, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat printr-un recurs în interesul legii în privința interpretării și aplicării prevederilor art. 5 din Codul penal.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5, cu denumirea marginală *Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei*, din Codul penal din 17 iulie 2009 (Legea nr. 286/2009), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, și care, potrivit art. 246 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014, cu următorul conținut:

„(1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”

18. Curtea constată că între momentul sesizării sale prin încheierea din 27 martie 2014 și momentul pronunțării prezentei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 30 aprilie 2014, prin care a statuat că în aplicarea art. 5 din Codul penal prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei. Prin urmare, având în vedere rolul său de garant al supremației Constituției, precum și efectele juridice pe care această decizie le produce, conform art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională se va pronunța și asupra aspectelor ce țin de compatibilitatea art. 5 din Codul penal, în interpretarea dată de instanța supremă, cu dispozițiile Legii fundamentale.

19. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 61 alin. (1) referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că principiul activității legii penale presupune, ca **regulă generală**, aplicarea legii tuturor infracțiunilor săvârșite în timpul cât aceasta se află în vigoare. Acest principiu este indisolubil legat de cel al legalității, care reprezintă o caracteristică specifică statului de drept, motiv pentru care legiuitorul constituant a statuat în art. 1 alin. (5) că „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. În materie penală, art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală consacră regula potrivit căreia „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.”

21. De la această regulă sunt admise **două excepții**, constând fie în *retroactivitatea*, fie în *ultraactivitatea* legii. Aceste excepții se aplică în situațiile de tranziție determinate de succesiunea legilor penale, atunci când o infracțiune este săvârșită sub imperiul legii penale anterioare însă făptuitorul este urmărit penal, judecat ori executat pedeapsa sub imperiul noii legi penale. Problematice aplicării legii penale în situațiile de tranziție a determinat exprimarea a două curente de opinie diametral opuse: *teza ultraactivității* legii vechi, potrivit căreia în caz de tranziție se va aplica legea existentă în momentul săvârșirii infracțiunii, și *teza retroactivității* legii în vigoare, potrivit

căreia în caz de situație tranzitorie se va aplica noua lege penală.

22. Deoarece niciuna dintre cele două soluții nu era pe deplin echitabilă, nu răspundea exigențelor privind egalitatea de tratament juridic, literatura, practica judiciară și legislația modernă au impus o a treia soluție juridică, cunoscută sub denumirea de *principiul mitior lex*, principiu potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă. Acest principiu a fost consacrat la nivel constituțional în anul 1991, când legiuitorul constituant a statuat prin art. 15 alin. (2) că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile*”, iar odată cu revizuirea Legii fundamentale, tot prin art. 15 alin. (2), principiul a fost extins și la faptele contravenționale, în sensul că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”.

23. În doctrina de specialitate și practica judiciară au fost exprimate două opinii privind mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile.

24. Potrivit primei opinii, legea penală mai favorabilă se determină prin compararea legilor succesive, stabilirea în concret a legii mai favorabile și, în final, aplicarea acesteia în ansamblu. Principiul care fundamentează această orientare doctrinară și jurisprudențială este cel conform căruia legile se compară, dar nu se combină.

25. Susținând această soluție, doctrina și jurisprudența au relevat că o combinație a dispozițiilor mai favorabile dintre două legi succesive este hibridă și duce la crearea, pe cale judecătorească, a unei a treia legi (*lex tertia*), consecință inadmisibilă, deoarece ar însemna ca organele judiciare să exercite un atribut care nu le revine, intrând în sfera de competență constituțională a legiuitorului. Acest punct de vedere se sprijinea și pe un argument de text, respectiv art. 13 din Codul penal din 1969, care statua că, în ipoteza în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă, subliniindu-se că este vorba de lege și nicidecum de dispozițiile mai favorabile din legile succesive. De altfel, și actualul Cod penal a preluat în art. 5 aceeași soluție potrivit căreia „*În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă*”, astfel că raționamentul își păstrează valabilitatea și raportat la dispozițiile legale în vigoare.

26. În același sens, și o parte a doctrinei recente a considerat că principiul „*mitior lex*” este greșit aplicat atunci când sunt combinate dispozițiile mai favorabile infractorului cuprinse în legile penale succesive, cu rezultatul obținerii unei „*lex tertia*”. Aceasta întrucât, prin selectarea și îmbinarea dispozițiilor penale mai blânde cuprinse în legile penale succesive, judecătorul nu se limitează la aplicarea legii penale, ci creează o lege penală proprie. Așadar, prin acest procedeu combinatoriu judecătorul își depășește atribuțiile sale și pătrunde nepermis în domeniul legislativului realizând un abuz de putere, astfel că nu există niciun argument care să justifice îmbinarea a două sau mai multe legi penale. În sfârșit, se arată că o asemenea concepție nu se poate sprijini nici măcar pe una sau mai multe dispoziții din legea de punere în aplicare a noului Cod penal, cu privire la care se afirmă că ar îngădui acest hibrid normativ, întrucât legiuitorul nu își poate transmite, prin niciun act normativ, puterea sa legiuitoare în domeniul autorității judecătorești, rezultatul unei asemenea combinări neputând fi decât în contradicție cu prevederile constituționale.

27. Potrivit celei de-a doua opinii, legea penală mai favorabilă se determină prin raportare la fiecare instituție care se aplică în mod autonom, astfel că, dacă încadrarea faptei s-a făcut după una dintre legi, care era mai favorabilă, aceasta nu exclude aplicarea dispozițiilor din cealaltă lege cu privire la recidivă sau la concursul de infracțiuni, dacă acestea sunt mai favorabile. Se arată că, de pildă, concursul de infracțiuni face parte dintre acele

instituții juridico-penale (ca și prescripția, suspendarea executării pedepsei ș.a.) ale căror reguli se aplică, în cazul succesiunii de legi penale în timp, în mod autonom, independent de încadrarea juridică a faptelor după legea nouă sau după cea anterioară.

28. Autorii acestei opinii susțin că, fără a contesta că în perioada analizată au existat opinii favorabile ideii de aplicare globală a legii penale mai favorabile, acestea nu sunt de natură să contrazică afirmația potrivit căreia doctrina majoritară (atât numeric, cât și ca prestigiu) a fost și rămâne fidelă ideii de aplicare a legii mai favorabile în mod distinct pentru fiecare instituție autonomă.

29. Examinând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie, Curtea constată că, pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, „în cazul faptelor săvârșite sub imperiul Legii nr. 87/1994 și al judecării lor după intrarea în vigoare a Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pot beneficia de cauzele de impunitate sau de reducere a pedepsei reglementate de art. 10 din această lege numai cei în sarcina cărora s-a reținut, prin aplicarea art. 13 din Codul penal, săvârșirea unei infracțiuni fiscale prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005”. Observând și că, prin art. 16, Legea nr. 241/2005 a abrogat expres, în totalitate, Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, instanța supremă a reținut că *principiul legii penale mai favorabile „impune aplicarea «legii» mai favorabile în ansamblu și nu doar aplicarea unora dintre «dispozițiile mai favorabile» ale acelei legi*. Ca atare, în raport cu principiul menționat, nu se poate recurge la combinarea unei dispoziții mai favorabile dintr-o lege cu dispoziții din altă lege, fiindcă în acest fel s-ar ajunge, pe cale judecătorească, la crearea unei a treia legi, ceea ce nu ar fi îngăduit” (Decizia nr. 8 din 21 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 22 decembrie 2008).

30. Contrar celor statuate anterior prin recursul în interesul legii menționat mai sus care reprezintă o soluție de principiu referitoare la problema aplicării legii penale mai favorabile, recent, printr-o hotărâre prealabilă, pronunțată în baza prevederilor art. 475—477 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, având de dezlegat problema de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul prescripției răspunderii penale, respectiv dacă prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, a statuat că „În aplicarea art. 5 din Codul penal, [...] prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei.” În motivarea deciziei se arată că „determinarea instituțiilor care pot funcționa autonom este o preocupare importantă în practica judiciară penală actuală datorită necesității de a stabili modul de aplicare a legii penale mai favorabile”, precum și că „instituțiile autonome sunt instituțiile al căror mecanism de aplicare funcționează separat de încadrare și/sau pedeapsă și ale căror condiții de existență sunt diferite de faptul juridic față de care sunt apreciate ca fiind autonome”. Se mai statuează că „Având în vedere că efectele instituțiilor autonome nu sunt generate de același tip de fapt juridic, instituțiile enumerate mai sus sunt autonome și între ele, nu doar față de incriminare și sancțiune”. (Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 30 aprilie 2014).

31. Abordând problema legii penale mai favorabile, Curtea Constituțională a decis în practica sa că prin aplicarea legii penale în timp se înțelege ansamblul de norme juridice penale ce izvorăsc din rațiuni de politică penală, prin care se reglementează modul de aplicare a principiului *mitior lex* în raport cu timpul săvârșirii infracțiunii și cu momentul tragerii la răspundere penală a celor ce au săvârșit infracțiuni (Decizia nr. 841 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 octombrie 2007). Totodată, determinarea legii mai blânde nu presupune o activitate abstractă, ci una concretă, fiind indisolubil legată de fapta

comisă și de autorul ei (Decizia nr. 834 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 26 octombrie 2007).

32. Pentru identificarea concretă a legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere o serie de criterii care tind fie la înlăturarea răspunderii penale, ori a consecințelor condamnării, fie la aplicarea unei pedepse mai mici. Aceste elemente de analiză vizează în primul rând condițiile de incriminare, apoi cele de tragere la răspundere penală și, în sfârșit, criteriul pedepsei. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că „Determinarea caracterului «mai favorabil» are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: cuantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă. Cu privire la aceasta din urmă pot exista deosebiri de natură (o lege prevede ca pedeapsă principală amenda, iar alta închisoarea), dar și deosebiri de grad sau quantum privitoare la limitele de pedeapsă și, evident, la modalitatea stabilirii acestora în mod concret.” Cât privește determinarea concretă a legii penale mai favorabile, Curtea Constituțională a statuat că „*aceasta vizează aplicarea legii, și nu a dispozițiilor mai blânde, neputându-se combina prevederi din vechea și din noua lege, deoarece s-ar ajunge la o lex tertia, care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, ar permite judecătorului să legifereze*” (Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011).

33. Prin urmare, conform jurisprudenței Curții Constituționale, instanțele judecătorești pot dispune aplicarea legii penale mai favorabile, în temeiul art. 5 din Codul penal, în intervalul cuprins între momentul săvârșirii faptei și momentul judecării definitive. Așa cum însăși Constituția dispune în art. 15 alin. (2), Curtea observă că obiectul reglementării, art. 5 din Codul penal, are în vedere „legea” penală sau contravențională mai favorabilă și nicidecum dispozițiile/normele penale mai favorabile.

34. Specific analizei efectuate de Curte în prezenta cauză este faptul că în discuție se pune problema aprecierii legii penale mai favorabile prin compararea dispozițiilor a două coduri penale, respectiv Codul penal din 1969 și actualul Cod penal. Codurile se supun acelorași reguli generale ce guvernează rațiunea, scopul, necesitatea oricărui sistem de drept, însă, spre deosebire de reglementările modificatoare punctuale, dispun cu privire la o tipologie largă de relații sociale. Astfel, potrivit art. 18 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „*În vederea sistematizării și concentrării legislației, reglementările dintr-un anumit domeniu sau dintr-o anumită ramură de drept, subordonate unor principii comune, pot fi reunite într-o structură unitară, sub formă de coduri.*” Tocmai de aceea, în cazul proiectelor de coduri comisiile de specialitate vor întocmi teze prealabile care să reflecte concepția generală, principiile, noile orientări și principalele soluții ale reglementărilor preconizate.

35. Adoptarea noului Cod penal a fost impusă din punct de vedere teleologic de rațiuni a căror sorginte publică este dată atât de reglementările adoptate la nivelul Uniunii Europene pentru realizarea spațiului comun de libertate, securitate și justiție, cât și de noua filosofie penală a statului român. Din această perspectivă, actualul Cod penal consacră o viziune diferită față de vechiul Cod penal: deși au fost preluate majoritatea faptelor penale ce se găseau și în reglementarea anterioară, pedepsele aplicabile au fost semnificativ diminuate. Însă, din analiza de ansamblu a dispozițiilor din noul Cod penal, se poate constata existența caracterului mai favorabil a unor instituții din vechea reglementare, instituții pe care doctrina le-a calificat ca fiind autonome. În această situație se găsesc, de exemplu, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere,

concurusul de infracțiuni ori prescripția specială. Astfel, pentru suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, în actualul Cod penal este impusă condiția referitoare la pedeapsa aplicată care să fie de cel mult 3 ani, în timp ce potrivit Codului penal din 1969 pedeapsa aplicată putea să fie de 4 ani. De asemenea, în cazul concursului de infracțiuni, în actualul Cod penal se prevede că, atunci când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă automat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, în timp ce potrivit Codului penal din 1969 se aplica pedeapsa cea mai grea, care putea fi sporită până la maximum ei special, iar când acest maxim nu era îndeplătit, se putea adăuga un spor de până la 5 ani. Tot astfel, în situația prescripției, actualul Cod penal consacră în art. 155 alin. (4) împlinirea termenului de prescripție, indiferent de numărul întreruperilor, dacă s-au depășit cu încă o dată termenele generale prevăzute de art. 154, în timp ce în Codul penal din 1969, anterior modificării operate prin Legea nr. 63/2012, prescripția se socotea împlinită dacă se depășeau termenele generale cu încă jumătate.

36. Fără a intra într-o analiză comparativă și punctuală pe fiecare instituție de drept penal — analiză care aparține prin excelență instanțelor de drept comun, întrucât prin actualul Cod penal au fost diminuate pedepsele, Curtea constată că rațiunea avută în vedere de legiuitor a fost aceea de a impune un tratament sancționator mai blând pentru inculpații care se află la prima confruntare cu legea penală și care, indiferent de forma de vinovăție, comit o singură faptă penală, iar nu o pluralitate de infracțiuni. Alta este situația inculpaților care persistă într-un comportament antisocial prin săvârșirea mai multor infracțiuni, situație în care legiuitorul a urmărit să instituie un tratament sancționator mai sever, al cărui rol preventiv constă în descurajarea celor tentați să lezeze repetat valorile sociale ocrotite de legea penală. De altfel, intenția legiuitorului rezultă și din Expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, potrivit căreia, „**Într-un stat de drept, întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima oară legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale, care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut pentru pluralitatea de infracțiuni.**”

37. Curtea consideră că intenția legiuitorului nu trebuie și nu poate fi ignorată. O atare concluzie nu neagă principiul aplicării legii penale mai favorabile care urmează a fi incident, însă nu prin combinarea dispozițiilor din legile penale succesive, pentru că, în caz contrar, s-ar anula voința mai sus relevată care are în vedere **ansamblul** de norme ce au fost integrate organic într-un nou cod și nicidecum dispoziții ori instituții autonome. Altfel spus, în caz de tranziție, judecătorul este ținut de aplicarea legii penale mai favorabile, în ansamblu, fapt justificat prin aceea că nu trebuie să ignore viziunea fie preponderent represivă, așa cum este cazul Codului penal din 1969, fie preponderent preventivă, așa cum este cazul actualului Cod penal. Soluția se impune pentru că nu poate fi încălcată finalitatea urmărită de legiuitor cu ocazia adoptării fiecărui cod în parte, deoarece nu întâmplător cele două coduri, deși fiecare cu o concepție unitară proprie, au viziuni diferite asupra modului în care sunt apărute valorile sociale de către legea penală.

38. Împrejurarea că, anterior apariției noului Cod penal, Curtea Constituțională a sancționat punctual un înțeles contrar principiului legii penale mai favorabile în cazul unor instituții de drept penal material (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013 — referitoare la prescripția specială, Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011 — referitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției) nu contravine argumentelor de mai sus, deoarece, în acele decizii, norma mai favorabilă s-a integrat în cuprinsul aceluiași act normativ, nefiind modificată viziunea de ansamblu a reglementării. Astfel, legea de modificare a termenului de prescripție specială (art. 1 pct. 3 din Legea nr. 63/2012) a fost încorporată în legea de bază (respectiv Codul penal din 1969), pierzându-și identitatea și integrându-se deplin în filosofia de ansamblu a reglementării existente. Situația este în mod vădit diferită în cazul succesiunii în timp a două coduri penale, întrucât într-o atare ipoteză se schimbă opțiunea puterii legislative cu privire la însăși filosofia politicii penale. Această nouă concepție nu putea nicidecum să aibă în vedere posibilitatea îmbinării dispozițiilor celor două legi pentru a obține o a treia lege (*lex tertia*).

39. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, într-o speță relativ recentă, deși nu a menționat *in terminis* acest lucru, a statuat că respectarea dispozițiilor art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale impun, în cazul legilor penale succesive, alegerea globală a legii penale mai favorabile. Astfel, prin Hotărârea din 18 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Maktouf și Damjanović împotriva Bosniei și Herțegovina*, paragraful 70, Curtea de la Strasbourg, observând că ambele coduri penale ce s-au succedat din momentul comiterii faptelor și până la judecarea definitivă (Codul penal din 1976 și Codul penal din 2003) „prevăd game diferite de pedepse pentru crime de război”, a constatat că a existat „posibilitatea reală ca aplicarea retroactivă a Codului din 2003 să fi fost în detrimentul reclamanților în ceea ce privește impunerea pedepselor”, astfel că „nu se poate afirma că aceștia au beneficiat, în conformitate cu art. 7 din Convenție, de garanții efective împotriva impunerii unei pedepse mai severe”. Prin urmare, instanța europeană a hotărât, în unanimitate, că a fost încălcat art. 7 din Convenție, precizând totodată că această hotărâre „trebuie înțeleasă ca indicând pur și simplu faptul că, în ceea ce privește stabilirea pedepselor, reclamanților ar fi trebuit să li se aplice dispozițiile codului din 1976 [în ansamblu, n.n.] și nu faptul că ar fi trebuit să fie impuse pedepse mai blânde”.

40. În soluționarea acelei cauze nu a fost pusă în discuție o eventuală îmbinare a prevederilor din cele două coduri. Această abordare, care exclude posibilitatea combinării dispozițiilor mai blânde din mai multe legi succesive, este deplin argumentată într-una din opiniile concordante, formulate la hotărârea sus-menționată, potrivit căreia, „În mod logic, principiul aplicării retroactive a celei mai favorabile legi penale este corolarul principiului neretroactivității legii penale mai severe. Dacă o lege penală mai severă nu se poate aplica în cazul actelor săvârșite înainte de intrarea sa în vigoare, atunci o lege penală mai favorabilă trebuie să se aplice actelor comise anterior, dar judecate ulterior intrării sale în vigoare. Dacă legea penală mai severă ar continua să producă efecte după ce a fost înlocuită cu o lege penală mai favorabilă, ar fi încălcat principiul separării puterilor în măsura în care instanțele ar continua să aplice legea penală mai severă, deși legiuitorul a modificat evaluarea sa privind gradul de gravitate a comportamentului și gradul corespunzător de severitate a pedepselor aplicabile.[...] Curtea a adoptat o poziție clară privind definiția *lex mitior* cu scopul aplicării unor legi penale succesive: *lex mitior* este legea cea mai favorabilă acuzatului, ținând seama de situația acestuia, de natura infracțiunii și de circumstanțele în care a săvârșit-o. Acest lucru înseamnă că art. 7 paragraful 1 din Convenție presupune o comparație *in concreto* a legilor penale aplicabile cauzei acuzatului, inclusiv legea în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii (vechea lege) și cea în vigoare la momentul judecării (noua lege) [...]. Hotărârea *Scoppola nr. 2* arată că *lex mitior* trebuie să fie stabilită *in concreto*, adică judecătorul trebuie să confrunte fiecare lege penală aplicabilă (cea veche și cea nouă) cu faptele specifice cauzei, cu scopul de a stabili care ar trebui

să fie pedeapsa în cazul în care se aplică fie legea veche, fie cea nouă. După stabilirea pedepselor care rezultă din legile aplicabile și în lumina faptelor cauzei, trebuie să se aplice legea care este efectiv cea mai favorabilă acuzatului.”

41. În continuarea argumentației, se arată că, „pentru a stabili care este *lex mitior* în temeiul art. 7 paragraful 1 din Convenție, trebuie să se procedeze, de asemenea, la o comparație globală a regimului represiv al fiecăreia din legile penale aplicabile în cazul acuzatului (metoda comparației globale). *Judecătorul nu poate efectua o comparație regulă cu regulă (metoda comparației diferențiate)*, alegând regula cea mai favorabilă din fiecare din legile comparate. Două motive sunt oferite în mod tradițional în sprijinul acestei metode a comparației globale: în primul rând, fiecare regim represiv are propria sa logică, iar judecătorul nu poate distruge această logică, amestecând diverse reguli din diferite legi penale succesive; în al doilea rând, judecătorul nu se poate substitui legiuitorului și să creeze un nou regim represiv ad-hoc, alcătuit din diverse reguli ce decurg din diferite legi penale succesive. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție impune stabilirea *lex mitior* în mod concret și global”.

42. Având în vedere considerentele expuse, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 5 din actualul Cod penal, în interpretarea care permite instanțelor de judecată, în determinarea legii penale mai favorabile, să combine dispozițiile Codului penal din 1969 cu cele ale actualului Cod penal, contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor în stat, precum și ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

43. Potrivit art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale*”, iar potrivit art. 61 alin. (1) „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*.”

44. Raportat la aceste prevederi constituționale, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că prevederile legale care guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege, acceptă în mod unanim că „atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă. Astfel, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, **fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu**” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

45. Puterea judecătorească, prin Înalta Curte de Casație și Justiție, are rolul constituțional de a da unui text de lege anumite interpretări, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești. Acest fapt nu presupune însă că instanța supremă se poate substitui Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat, dar implică anumite **exigențe constituționale** ce țin de modalitatea concretă în care se realizează interpretarea. În cazul dedus judecării, interpretarea duală a dispozițiilor art. 5 din Codul penal este evidentă, însă, pentru argumentele expuse, una dintre interpretări contravine dispozițiilor care stabilesc sfera de competență a puterii legiuitoare, consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, cu consecința înfrângerii separației și echilibrului puterilor în stat, prevăzute de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală. Astfel, interpretarea potrivit căreia legea penală mai favorabilă presupune aplicarea instituțiilor autonome mai favorabile, este de natură să înfrângă exigențele constituționale, deoarece, în caz contrar s-ar rupe legătura organică dintre instituțiile de drept penal aparținând fiecărei legi

succesive, cu consecința directă a schimbării conținutului și sensului actelor normative adoptate de către legiuitor.

46. Curtea observă că noțiunea de *instituție autonomă* nu este reglementată în niciunul dintre cele două coduri penale și nici în legea de aplicare a actualului Cod penal. Așa fiind, chiar dacă în limbajul juridic curent utilizarea noțiunii de *instituție autonomă* pentru anumite categorii juridice este acceptată, caracterul autonom al acesteia, astfel cum acesta este susținut în doctrină și practica judiciară, presupune că ea are o existență de sine stătătoare și nu depinde de ansamblul normativ în care este integrată pentru a-și îndeplini finalitatea. Or, o atare concluzie este inadmisibilă, întrucât nu se poate reține că o normă din Codul penal care reglementează cu privire la o anumită instituție de drept penal (recidivă, concurs de infracțiuni, prescripție etc.) este independentă de legea căreia îi aparține. Această distincție are o deosebită importanță pentru înțelegerea conceptului de lege, pentru că numai așa se poate oferi noțiunii de „lege penală mai favorabilă” un înțeles constituțional.

47. Faptul că legiuitorul a definit în art. 173 din Codul penal noțiunea de *lege penală* ca fiind „*orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi organice, ordonanțe de urgență sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege*” nu echivalează cu împrejurarea că acele dispoziții sunt legi, ci doar cu faptul că sunt norme distincte care aparțin legii și au forța acesteia. Codul penal constituie o lege unitară, asemenea normelor fiind prevăzute și în legile speciale care reglementează alte relații sociale, dar stabilesc, totodată, și fapte care constituie infracțiuni (cum ar fi infracțiunile reglementate de legislația vamală, fiscală etc.). Art. 1 alin. (1) din Codul penal stabilește că „*Legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni*”, motiv pentru care în absența unei incriminări nu se poate vorbi de o lege penală. De aceea, înțelesul noțiunii de *lege penală* consacrat de art. 173 are în vedere alte acte normative care prevăd fapte ce constituie infracțiuni, legiuitorul urmărind a face legătura materială dintre Codul penal și alte legi speciale care, deși nu sunt penale, reglementând cu privire la alt tip de relații sociale, cuprind și dispoziții cu caracter penal. Calificarea caracterului penal al acestor dispoziții le scoate din sfera domeniului principal de reglementare (fiscal, vamal etc.) cu scopul de a înlătura orice fel de obiecții potrivit cărora faptele antisociale respective ar putea urma numai regimul juridic respectiv, în acest mod fiind exclusă o eventuală sustragere de la răspunderea penală. De altfel, dincolo de interpretarea acestui text, este de observat că acesta nu dispune cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile, exigențele acestui principiu fiind stabilite prin art. 5 din Codul penal.

48. Având rolul de garant al drepturilor și libertăților cetățenești, Curtea Constituțională nu poate ignora și alte consecințe de sorginte constituțională, cum ar fi exigențele ce țin de lipsa discriminării infractorului, fie ea, în acest caz, pozitivă, care nu numai că justifică, dar impun aplicarea unui tratament identic. Aceasta presupune că suspectii/inculpații care au comis fapte sub imperiul legii vechi, dar care vor fi judecați sub imperiul legii noi trebuie să aibă, în funcție de legea mai favorabilă, o *situație juridică identică ori cu cei condamnați anterior potrivit legii vechi, ori cu cei ce vor săvârși infracțiuni potrivit legii noi, nefiind permisă o a treia formă de tratament sancționator ce combină dispoziții din ambele coduri*. Prin urmare, pentru a satisface cerințele constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, este interzisă alternarea instituțiilor de drept penal din cele două legi, deoarece, în caz contrar, în aplicarea legii penale mai favorabile s-ar crea o discriminare pozitivă cu consecința creării unui privilegiu pentru infractorul care este judecat în perioada de tranziție a legii.

49. Toate aceste argumente conduc la constatarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție, întrucât prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor. **Având**

în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că numai interpretarea prevederilor art. 5 din Codul penal în sensul că legea penală mai favorabilă se aplică în ansamblul ei este singura care poate înlătura viciul de neconstituționalitate.

50. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea a consacrat posibilitatea și obligația sa de a interveni, ori de câte ori este sesizată, în cazul în care un text legal poate genera interpretări de natură a aduce atingere prevederilor constituționale. În practica sa recentă, Curtea a statuat că, „fără a nega rolul constituțional al instanței supreme, a cărei competență este circumscrisă situațiilor de practică neunitară, Curtea Constituțională reține că, în cazul în care un text legal poate genera interpretări diferite, este obligată să intervină ori de câte ori acele interpretări generează încălcări ale prevederilor Legii fundamentale. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie” (Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013).

51. Acest lucru este valabil și în ipoteza în care Înalta Curte de Casație și Justiție, în realizarea atribuțiilor constituționale prevăzute de art. 126 alin. (3), a pronunțat o decizie pentru interpretarea și aplicarea unitară a legii cu ocazia soluționării unui recurs în interesul legii. Prin aceasta instanța de contencios constituțional nu intră în sfera de competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece „Înalta Curte de Casație și Justiție, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (3), are competența exclusivă de a se pronunța asupra problemelor ce țin de interpretarea și aplicarea unitară a legii ori de câte ori practica judiciară impune acest lucru. Așa fiind, o decizie pronunțată într-o astfel de procedură nu poate constitui *eo ipso* obiect al cenzurii instanței de contencios constituțional (a se vedea Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003). Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Constituției, să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă (A se vedea Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011).” (A se vedea Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011.)

52. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit că, „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare” (Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011). De asemenea, „în interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încalcării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, precitată).

53. Aceleași rațiuni subzistă și în ce privește consacrarea unei anumite interpretări legale prin hotărâri prealabile pronunțate în temeiul art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, deoarece și aceste din urmă norme sunt, în concepția legiuitorului, o reflexie a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (3) potrivit cărora „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*.” Or, capitolul VI al titlului III din Codul de procedură penală instituie

„Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” care se poate realiza fie prin recursuri în interesul legii, fie prin hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De aceea, conținutul normei juridice, în interpretarea dată prin aceste din urmă hotărâri, este supus controlului de constituționalitate, asemenea interpretărilor date prin deciziile care soluționează recursurile în interesul legii, așa cum s-a stabilit prin jurisprudența Curții Constituționale arătată mai sus. În măsura în care prin dezlegarea dată unor probleme de drept se atribuie unui text de lege un anumit înțeles, instanța de judecată, din oficiu, procurorul sau partea dintr-un proces care se consideră prejudiciată constituțional de dispoziția legală respectivă în interpretarea statuată prin hotărârea prealabilă pot uza de invocarea excepției de neconstituționalitate.

54. Curtea Constituțională reafirmă faptul că, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, *„De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”*. În jurisprudența sa, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că forța obligatorie ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, Curtea a reținut că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, și Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010).

55. Astfel, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, instanțele judecătorești trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare. De altfel, Curtea Constituțională a statuat că, în ceea ce privește determinarea

concretă a legii penale mai favorabile, „aceasta vizează aplicarea legii și nu a dispozițiilor mai blânde, neputându-se combina prevederi din vechea și noua lege, deoarece s-ar ajunge la o *lex tertia*, care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, ar permite judecătorului să legifereze” (Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011). Prin urmare, orice altă interpretare pe care practica judecătorească o atribuie textului conferă acestuia vicii de neconstituționalitate.

56. Totodată, Curtea observă că prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a decis că în aplicarea art. 5 din Codul penal prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, conferind astfel articolului 5 din Codul penal, în interpretarea dată, valențe neconstituționale. Curtea constată că, odată cu publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, efectele Deciziei nr. 2 din 14 aprilie 2014 a instanței supreme încetează în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție și cu cele ale art. 477¹ din Codul de procedură penală.

57. De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 5 alin. (2) teza întâi, conform cărora *„Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale [...] dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile”*, nu sunt incidente ca efect al pronunțării prezentei decizii, întrucât, în acest caz, Curtea nu declară neconstituțională o prevedere legală, astfel că nu se produc consecințe asupra existenței normative în ordinea juridică a prevederii supuse controlului, ci se stabilește doar, pe cale de interpretare, un unic înțeles constituțional al art. 5 din Codul penal.

58. Curtea constată că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile și nicio autoritate nu poate ignora înțelesul constituțional astfel stabilit.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 5.714/118/2012 și constată că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea de către România a unor ajutoare umanitare externe de urgență, cu titlu gratuit, pentru Republica Serbia și pentru Bosnia și Herțegovina și a asistenței internaționale, precum și pentru suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 20 lit. f) și k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă scoaterea din rezervele de stat și acordarea imediată de către România a unor ajutoare umanitare externe de urgență, cu titlu gratuit, necesare populației afectate de situațiile de urgență, constând în cantitățile de produse prevăzute în anexa nr. 1 pentru Republica Serbia și în anexa nr. 2 pentru Bosnia și Herțegovina.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune, la prețurile de înregistrare, prin debitarea contului 6891 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produse prevăzute în anexele nr. 1 și 2, aprobate a fi scoase din rezervele de stat, potrivit prezentei hotărâri, pe baza documentelor justificative întocmite conform prevederilor legale.

Art. 3. — În anul 2014, fondurile necesare reîntregirii stocurilor rezervă de stat diminuate cu cantitățile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 se asigură în limita sumei de 880 mii lei din activitatea de „intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate”, activitate finanțată integral din veniturile proprii ale Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale.

Art. 4. — Cheltuielile de ambalare, de transport, precum și alte cheltuieli ocazionate de îndeplinirea acțiunii prevăzute la art. 1 se suportă de către Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale din veniturile proprii realizate, conform prevederilor art. 3 alin. (1) lit. e) din normele de aplicare prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.411/2002 privind aprobarea înființării pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a unei activități finanțate integral din venituri proprii.

Art. 5. — Ajutoarele umanitare externe de urgență prevăzute în anexele nr. 1 și 2 se preiau de la unitățile teritoriale subordonate Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale de către reprezentanții Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și se predau la destinație reprezentanților Ministerului Afacerilor Externe.

Art. 6. — Autoritățile române vor întreprinde demersurile necesare pentru rambursarea procentuală de către Comisia Europeană a cheltuielilor de transport extern efectuate de România, ocazionate de îndeplinirea acțiunii prevăzute la art. 1,

acestea fiind virate în bugetul de venituri proprii al Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale.

Art. 7. — (1) Se aprobă acordarea de către România a unui ajutor de urgență, cu titlu gratuit, pentru sprijinirea autorităților sârbe în gestionarea situației create de căderile masive de precipitații și a inundațiilor și pentru evacuarea/pomparea apei din zonele inundate, constând în trimiterea în zona afectată a unei echipe pentru evacuarea apei din zonele inundate, formată din personal de deservire și echipament aparținând Inspectoratului pentru Situații de Urgență al Județului Timiș, conform anexei nr. 3.

(2) Ajutorul prevăzut la alin. (1) se acordă pentru o perioadă de 7 zile.

(3) Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență al Județului Timiș, va asigura experții tehnici și echipamentul aferent pe toată perioada acordării ajutorului de urgență, potrivit legii.

Art. 8. — Cheltuielile de ambalare, de transport pe parcurs intern și internațional (tur și retur), precum și alte cheltuieli ocazionate de îndeplinirea acțiunii prevăzute la art. 7 până la ajungerea la locul de operare și pentru returnarea personalului și echipamentului aferent prevăzute în anexa nr. 3 se asigură prin suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne pe anul 2014 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014, cu suma de 19.000 lei, la capitolul 61 A „Ordine publică și siguranță națională”, titlul I — Cheltuieli de personal, în sumă de 8.000 lei, și titlul II — Bunuri și servicii, în sumă de 11.000 lei pentru Inspectoratul General pentru Situații de Urgență.

Art. 9. — Ministerul Afacerilor Interne, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență/Inspectoratul pentru Situații de Urgență al Județului Timiș, va asigura transportul asistenței de urgență prevăzute la art. 7 către Republica Serbia — Ministerul de Interne/Sectorul pentru Managementul Dezastrelor, precum și returnarea experților tehnici și a echipamentelor în România.

Art. 10. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite,

modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și în structura bugetului Ministerului Afacerilor Interne.

Art. 11. — Ministerul Afacerilor Interne răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 12. — Sumele rămase neutilizate se vor restitui în vederea reîntregirii Fondului de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014.

Art. 13. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,

Dan-Cornel Baranga

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

București, 20 mai 2014.

Nr. 405.

ANEXA Nr. 1

L I S T A

produselor acordate ca ajutor umanitar pentru populația afectată de inundații din Republica Serbia

Nr. crt.	Produsul	U.M.	Cantitatea
0	1	2	3
1.	Conserve din carne de porc	kg	4.950
2.	Conserve din pateu de ficat	kg	4.999,20
3.	Zahăr tos	kg	20.000
4.	Apă minerală	litri	18.468
5.	Saci de dormit	bucăți	1.250
Valoare			440.000 lei

NOTĂ:

Cantitățile de produse pot fi diminuate în funcție de posibilitățile tehnologice de încărcare la capacitatea maximă a mijlocului de transport.

ANEXA Nr. 2

L I S T A

produselor acordate ca ajutor umanitar pentru populația afectată de inundații din Bosnia și Herțegovina

Nr. crt.	Produsul	U.M.	Cantitatea
0	1	2	3
1.	Conserve din carne de porc	kg	4.950
2.	Conserve din pateu de ficat	kg	4.999,20
3.	Zahăr tos	kg	20.000
4.	Apă minerală	litri	18.468
5.	Pături	bucăți	1.000
6.	Cearșafuri	bucăți	2.000
7.	Fețe de pernă	bucăți	1.000
Valoare			440.000 lei

NOTĂ:

Cantitățile de produse pot fi diminuate în funcție de posibilitățile tehnologice de încărcare la capacitatea maximă a mijlocului de transport.

ECHIPA DE POMPARE A APEI
aparținând Inspectoratului pentru Situații de Urgență al Județului Timiș
ce acordă ajutor de urgență Republicii Serbia

Nr. crt.	Denumirea	U.M.	Cantitatea
0	1	2	3
1.	Motopompă NOVUS 1020 RS staționară	buc.	1
2.	Autocamion de transport	buc.	3
3.	Bărci pneumatice cu motor și peridocuri	buc.	2
4.	Motopompe transportabile Honda WB30X/40X	buc.	2
5.	Motogeneratoare electrice	buc.	2
6.	Sistem de iluminat tip balon Power Moon	buc.	1
7.	Cazarmament și echipamente de protecție individuală	buc.	8
8.	Radiotelefoane portabile EADS	buc.	8
9.	Personal de deservire	pers.	8

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei
înalților funcționari publici de secretar general adjunct
al Departamentului pentru Ape, Păduri și Piscicultură
de către domnul Marius-Iulian Carabulea**

Având în vedere propunerea formulată de Departamentul pentru Ape, Păduri și Piscicultură prin Adresa nr. 1.776/ADP din 19 mai 2014 și Avizul favorabil nr. 20.402/2014 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Departamentului pentru Ape, Păduri și Piscicultură de către domnul Marius-Iulian Carabulea,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹), precum și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius-Iulian Carabulea exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Departamentului pentru Ape, Păduri și Piscicultură.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 20 mai 2014.
Nr. 204.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

**privind modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor
și turismului nr. 1.681/2005 pentru aprobarea Listei standardelor românești
care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă
la ambarcațiunile de agrement**

Având în vedere prevederile art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 2.195/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și/sau punere în funcțiune a ambarcațiunilor de agrement, precum și Comunicarea Comisiei Europene în cadrul implementării Directivei 94/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind armonizarea legislativă și administrativă a statelor membre referitoare la ambarcațiunile de agrement, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 197 din 10 iulie 2013,

în temeiul prevederilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor, cu modificările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.681/2005 pentru aprobarea Listei standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor nr. 681/2013 privind modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.681/2005 pentru aprobarea Listei standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 20 aprilie 2013.

p. Ministrul transporturilor,
Iulian-Ghiocel Matache,
secretar de stat

București, 7 mai 2014.
Nr. 554.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 1.681/2005)

LISTA*) standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement

Nr. crt.	Indicativ	Titlu
1	2	3
1.	SR EN ISO 6185-1:2002	Bărci gonflabile. Partea 1: Bărci cu puterea maximă a motorului de 4,5 kW
2.	SR EN ISO 6185-2:2002	Bărci gonflabile. Partea 2: Bărci cu puterea maximă a motorului de la 4,5 kW până la 15 kW inclusiv
3.	SR EN ISO 6185-3:2002	Bărci gonflabile. Partea 3: Bărci cu puterea maximă a motorului egală sau mai mare de 15 kW
4.	SR EN ISO 6185-4:2011	Bărci gonflabile. Partea 4: Bărci cu lungimea corpului cuprinsă între 8 m și 24 m și puterea nominală a motorului mai mare sau egală cu 15 kW
5.	SR EN ISO 7840:2004	Nave mici. Furtunuri flexibile, rezistente la foc, pentru combustibil
6.	SR EN ISO 8099:2003	Nave mici. Instalații de reținere a reziduurilor de la instalațiile sanitare (toalete)
7.	SR EN ISO 8469:2007	Nave mici. Furtunuri flexibile care nu rezistă la foc, utilizate pentru combustibil
8.	SR EN ISO 8665:2006	Nave mici. Motoare cu ardere internă cu piston pentru propulsie navală. Măsurarea și declararea puterii

1	2	3
9.	SR EN ISO 8666:2003	Nave mici. Caracteristici principale
10.	SR EN ISO 8847:2004	Nave mici. Instalații de guvernare. Sisteme cu troță și rolă
11.	SR EN ISO 8847:2004/AC:2006	Nave mici. Instalații de guvernare. Sisteme cu troță și rolă
12.	SR EN ISO 8849:2004	Nave mici. Pompe de santină acționate electric
13.	SR EN ISO 9093-1:2003	Nave mici. Robinete pentru corpul navei și fittinguri de trecere. Partea 1: Construcție metalică
14.	SR EN ISO 9093-2:2003	Nave mici. Robinete pentru corpul navei și fittinguri de trecere. Partea 2: Construcție nemetalică
15.	SR EN ISO 9094-1:2003	Nave mici. Protecție împotriva incendiului. Partea 1: Nave cu lungimea corpului mai mică sau egală cu 15 m
16.	SR EN ISO 9094-2:2003	Nave mici. Protecție împotriva incendiului. Partea 2: Nave cu lungimea corpului mai mare de 15 m
17.	SR EN ISO 9097:2003	Nave mici. Ventilatoare electrice
18.	SR EN ISO 9097:2003/A1:2003	Nave mici. Ventilatoare electrice. Amendamentul 1
19.	SR EN ISO 10087:2006	Nave mici. Identificarea navelor. Sistem de codificare
20.	SR EN ISO 10088:2010	Nave mici. Sisteme de alimentare cu combustibil, instalate permanent
21.	SR EN ISO 10133:2013	Nave mici. Instalații electrice. Instalații de curent continuu de foarte joasă tensiune
22.	SR EN ISO 10239:2008	Nave mici. Instalație de alimentare cu gaz petrolier lichefiat (GPL)
23.	SR EN ISO 10240:2005	Nave mici. Manualul armatorului
24.	SR EN ISO 10592:2003	Nave mici. Instalații hidraulice de guvernare
25.	SR EN ISO 10592:2003/A1:2003	Nave mici. Instalații hidraulice de guvernare. Amendamentul 1
26.	SR EN ISO 11105:2002	Nave mici. Ventilația compartimentelor în care se află motoare pe benzină și/sau tancuri de benzină
27.	SR EN ISO 11192:2006	Nave mici. Simboluri grafice
28.	SR EN ISO 11547:2002	Nave mici. Dispozitiv de protecție împotriva pornirii când motorul este cuplat în viteză
29.	SR EN ISO 11547:2002/A1:2003	Nave mici. Dispozitiv de protecție împotriva pornirii când motorul este cuplat în viteză. Amendamentul 1
30.	SR EN ISO 11591:2012	Nave mici cu motor. Câmp de vizibilitate la nivelul timonei
31.	SR EN ISO 11592:2002	Nave mici cu lungimea corpului mai mică de 8 m. Determinarea puterii nominale maxime de propulsie
32.	SR EN ISO 11812:2002	Nave mici. Cocpituri etanșe și cocpituri cu drenare rapidă
33.	SR EN ISO 12215-1:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 1: Materiale: Rășini termorigide, materiale ranforsate cu fibre de sticlă, stratificate de referință
34.	SR EN ISO 12215-2:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 2: Materiale: Materiale pentru miezuri, în structuri tip sandwich, materiale pentru inserții
35.	SR EN ISO 12215-3:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 3: Materiale: Oțeluri, aliaje de aluminiu, lemn, alte materiale
36.	SR EN ISO 12215-4:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 4: Atelier de construcție și fabricație
37.	SR EN ISO 12215-5:2008	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 5: Presiunea de calcul pentru monolit, calculul solicitărilor, determinarea eșantionajului
38.	SR EN ISO 12215-6:2008	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 6: Dispunerea și detalii ale structurii
39.	SR EN ISO 12215-8:2009	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 8: Cârme
40.	SR EN ISO 12215-8:2009/AC:2010	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 8: Cârme
41.	SR EN ISO 12215-9:2012	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 9: Anexele ambarcațiunilor cu pânze

1	2	3
42.	SR EN ISO 12216:2003	Nave mici. Ferestre, hublouri, capace, iluminatoare fixe și uși. Cerințe referitoare la rezistență și etanșeitate
43.	SR EN ISO 12217-1:2003	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 1: Ambarcațiuni fără vele cu lungimea corpului mai mare sau egală cu 6 m
44.	SR EN ISO 12217-1:2003/A1:2009	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 1: Ambarcațiuni fără vele cu lungimea corpului mai mare sau egală cu 6 m. Amendamentul 1
45.	SR EN ISO 12217-2:2003	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 2: Ambarcațiuni cu vele cu lungimea corpului mai mare sau egală cu 6 m
46.	SR EN ISO 12217-3:2003	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 3: Ambarcațiuni cu lungimea corpului mai mică de 6 m
47.	SR EN ISO 12217-3:2003/A1:2009	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 3: Ambarcațiuni cu lungimea corpului mai mică de 6 m. Amendamentul 1
48.	SR EN ISO 13297:2013	Nave mici. Instalații electrice. Instalații de curent alternativ
49.	SR EN ISO 13590:2004	Nave mici. Schi jeturi. Cerințe referitoare la construcție și la montarea instalațiilor
50.	SR EN ISO 13590:2004/AC:2005	Nave mici. Schi jeturi. Cerințe referitoare la construcție și la montarea instalațiilor
51.	SR EN ISO 13929:2002	Nave mici. Instalații de guvernare. Sisteme de transmisie cu angrenaje
52.	SR EN ISO 14509-1:2009	Nave mici. Zgomotul aerian emis de ambarcațiunile de agrement cu motor. Partea 1: Proceduri de măsurare pentru încercarea la trecere
53.	SR EN ISO 14509-2:2007	Nave mici. Zgomotul aerian emis de ambarcațiunile de agrement motorizate. Partea 2: Determinarea zgomotului cu ajutorul ambarcațiunilor de referință
54.	SR EN ISO 14509-3:2010	Nave mici. Zgomotul aerian emis de ambarcațiunile de agrement cu motor. Partea 3: Evaluarea zgomotului cu ajutorul procedurilor de calcule și măsurare
55.	SR EN ISO 14895:2003	Nave mici. Mașini de gătit alimentate cu combustibil lichid, utilizate pentru bucătăria navelor
56.	SR EN ISO 14945:2004	Nave mici. Placa constructorului
57.	SR EN ISO 14945:2004/AC:2006	Nave mici. Placa constructorului
58.	SR EN ISO 14946:2002	Nave mici. Capacitatea maximă de încărcare
59.	SR EN ISO 14946:2002/AC:2006	Nave mici. Capacitatea maximă de încărcare
60.	SR EN ISO 15083:2003	Nave mici. Sisteme de pompare pentru santină
61.	SR EN ISO 15084:2003	Nave mici. Ancorare, legare și remorcare. Puncte întărite
62.	SR EN ISO 15085:2003	Nave mici. Prevenirea căderii persoanelor în afara bordului și salvarea acestora
63.	SR EN ISO 15085:2003/A1:2009	Nave mici. Prevenirea căderii persoanelor în afara bordului și salvarea acestora. Amendamentul 1
64.	SR EN ISO 15584:2002	Nave mici. Motoare cu benzină, fixe la bord. Componentele instalației de alimentare și ale instalațiilor electrice
65.	SR EN 15609:2012	Echipamente și accesorii pentru GPL. Sisteme de propulsie GPL pentru bărci, iahturi și alte ambarcațiuni
66.	SR EN ISO 15652:2005	Nave mici. Sisteme de guvernare cu comandă la distanță pentru ambarcațiuni mici cu propulsie cu jet
67.	SR EN ISO 16147:2003	Nave mici. Motoare diesel, fixe la bord. Componentele instalației de alimentare și ale instalațiilor electrice fixate pe motor
68.	SR EN ISO 16147:2003/A1:2013	Nave mici. Motoare diesel, fixe la bord. Componentele instalației de alimentare și ale instalațiilor electrice fixate pe motor

1	2	3
69.	SR EN ISO 16180:2013	Nave mici. Lumini de navigație. Instalare și amplasare
70.	SR EN ISO 21487:2013	Nave mici. Tancuri cu combustibil tip benzină și combustibil diesel, fixate permanent
71.	SR EN ISO 25197:2013	Nave mici. Sisteme de control electrice/electronice pentru controlul direcției, ambreiajului și accelerației
72.	SR EN 28846:2002	Nave mici. Dispozitive electrice. Protecția împotriva aprinderii gazelor inflamabile din mediul înconjurător
73.	SR EN 28846:2002/A1:2003	Nave mici. Dispozitive electrice. Protecția împotriva aprinderii gazelor inflamabile din mediul înconjurător. Amendamentul 1
74.	SR EN 28848:1998	Nave de agrement. Instalații de guvernare cu comandă la distanță
75.	SR EN 28848:1998/A1:2003	Nave de agrement. Instalații de guvernare cu comandă la distanță. Amendamentul 1
76.	SR EN 29775:2001	Nave mici. Instalații de guvernare cu comandă la distanță cu un singur motor în afara bordului, cu puterea cuprinsă între 15 kW și 40 kW
77.	SR EN 29775:2001/A1:2003	Nave mici. Instalații de guvernare cu comandă la distanță cu un singur motor în afara bordului, cu puterea cuprinsă între 15 kW și 40 kW. Amendamentul 1
78.	SR EN 60092-507:2003	Instalații electrice la bordul navelor. Partea 507: Nave de agrement

*) Lista menționează standardele românești care au fost adoptate de Asociația de Standardizare din România până la 30 noiembrie 2013 și care reprezintă versiunile naționale ale standardelor europene armonizate cuprinse în lista actualizată și publicată de Comisia Europeană în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 197 din 10 iulie 2013.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 392/2009 privind aprobarea listei cu cheltuieli eligibile pentru proiectele finanțate în cadrul Programului Operațional pentru Pescuit 2007—2013

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției generale pescuit — Autoritate de management pentru POP nr. 315.896 din 23 aprilie 2014,

în baza prevederilor:

— art. 46 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1.198/2006 al Consiliului din 27 iulie 2006 privind Fondul European pentru Pescuit, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 31 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 442/2009 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European pentru Pescuit prin Programul Operațional pentru Pescuit 2007—2013, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 392/2009 privind aprobarea listei cu cheltuieli eligibile pentru proiectele finanțate în cadrul Programului Operațional pentru Pescuit 2007—2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 7 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La punctul II „Cheltuieli eligibile specifice” litera (S), la secțiunea „Alte activități de asistență tehnică”, după**

subpunctul 15 se introduc trei noi subpuncte, subpunctele 16, 17 și 18, cu următorul cuprins:

- „16. cheltuieli pentru achiziționarea unei nave de cercetare;
- 17. cheltuieli privind achiziționare de echipament de protecție;
- 18. cheltuieli pentru achiziționarea unei șalupe.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

George Octavian Turtoi,

secretar de stat

București, 12 mai 2014.

Nr. 706.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

